

Jednou na procházce po čtvrti jsem si v cukrárně Michel na dva a osmdesáté třídě dala čokoládový dortík a kapučíno. Měla jsem kvůli tomu výčitky, a tak jsem se rozhodla dojít až k patnácté ulici a odtud se vrátit domů. Bylo slunečné květnové odpoledne a už jsem ušla několik bloků, když jsem se zastavila u bílé budovy s prosklenými dveřmi. Nápis vyvedený stříbrným písmem hlásal: Dům krásy. Ze zvědavosti jsem vešla dovnitř. Myslím, že mě zaujal právě ten název: Dům krásy. V přízemí byla vystavena spousta šíleně drahých přípravků. Byly tam krémy proti vráskám, na hydrataci pleti, zeštíhlující, proti striím a celulitidě. A pak jsem ji najednou spatřila. Měla na sobě bleďmodrou uniformu, na nohou bílé tenisky a vlasy stažené do ohonu. Dlouhé prameny temně černých vlasů jí padaly na záda. Nebylo důležité, že se jí ve tváři zračila únava a pod očima měla kruhy. Její krása byla ohromující a výjimečná. Ta dívka byla plná života. Měla v sobě cosi divokého, až surového, což však, dá-li se to tak říct, činilo její krásu skutečnou. Dodnes nevím, jestli to bylo zásluhou kázně a dokonalé péče, nebo to byl prostě dar. Ale to se asi nikdy nedozvím. Karen je jedna velká záhada. Tím spíš ve městě, jako je Bogota, kde jsou všichni tak snadno čitelní. Stačí se podívat na to, co má kdo na sobě, jak mluví nebo kde bydlí, a hned víte, jak se zachová a kam ho zařadit. Zaujala mě Karenina

štíhlá postava a také klid, který se jí zračil ve tváři. Vsadila bych se, že pro to nedělá vůbec nic. Kdybych se na ni měla podívat a popsat ji jednou jedinou větou, řekla bych, že jí z duše vyzařuje klid.

A pak ke mně Karen přišla, možná proto, že jsem tam stála a hleděla na ni jako na přízrak, a zeptala se: „Můžu vám nějak pomoci?“

Měla upřímný a nenucený úsměv, jako by se prostě těšila z toho, že je na světě. Překvapilo mě, že její krásu jako by nikdo nevnímal. Dívat se na Karen, to bylo jako spatřit růži mezi trnám. Ženy kolem ní nosily vysoké podpatky a falešně se usmívaly. Kupříkladu dívka na recepci vypadala jako šašek. Používala výraznou tvářenku a rudou rtěnku. Karenina krása však byla čistá a ona sama jako jediná do Domu krásy opravdu zapadala.

„Ano, díky. Potřebovala bych depilaci,“ odpověděla jsem, jako kdybych se snad odjakživa nedepilovala sama.

„Zrovna máme volno, chtěla byste se do toho pustit hned?“

„Ano, to by se mi hodilo,“ odpověděla jsem jako hypnotizovaná.

„Promiňte, mohla bych se zeptat na vaše jméno?“

„Claire, Claire Dalvardová,“ odpověděla jsem.

„Pojďte prosím se mnou, paní Dalvardová,“ dodala Karen. A tak jsem šla.

Kapitola 2

„Černošky a mulatky si kudrnaté vlasy narovnáva-
jí už od malička. Používají k tomu žehličku na vlasy,
fén, speciální krém nebo vlasovou masku. Taky po-
lykají všelijaké pilulky. Vlasy si rovnají i zastudena,
jen pomocí hřebenu, sponek a gumiček do vlasů. Na
noc si dávají na vlasy šátek. Rovné vlasy jsou stejně
důležité jako podprsenka. Je to neodmyslitelná sou-
část ženství. Mít dokonale rovné vlasy znamená se-
brat odvahu, obrnit se trpělivostí a být ochotná sná-
šet nepohodlí. Je to časově náročné a mnohdy i dost
drahé, ale s tím se nedá nic dělat,“ říká Karen svým
zvonivým hlasem.

„A co malé holčičky, ty taky musí tohle všechno
vydržet?“

„Úplně malinké ne, ale slečinky okolo osmi nebo
devíti let, ty už ano. Všechny musí mít pěkně rov-
né vlásky,“ vypráví Karen, zatímco mi sundává gázu.

Karen mi vyprávěla, že když sem přijela, město
se jí líbilo. Ano, musím jí dát za pravdu. Spouště lidí
se zdá skutečně krásné. Vyzařuje z něj nostalgická
atmosféra, která však občas v neděli, když se město

probudí do radostného, sluncem prozářeného rána, nečekaně zmizí.

Karen nechala svého čtyřletého chlapečka u matky v Kartageně a odjela do Bogoty. Jedna její kolegyně si otevřela salon krásy ve čtvrti Quirigua a nabídla jí práci. Karen mamince slíbila, že jí bude na Emiliana každý měsíc posílat peníze, což také skutečně dělala. Karenina matka Yolanda bydlí spolu s nemocným strýcem Juanem v domě ve čtvrti San Isidro. Juan je starý mládenec. Oba dva přežívají hlavně díky důchodu, který strýci náleží za třicet let práce na poště, a také díky penězům, které jim posílá Karen.

Karen vyrostla za zvuků karibských folklorních rytmů – vallenata, bachaty a později i champety. Její matka byla sotva o šestnáct let starší než ona sama. Kdysi vyhrála soutěž o královnu krásy místní čtvrti a myslela si, že tím dá sbohem chudobě, jenomže nakonec otěhotněla s jedním blondákem, který skoro neuměl španělsky. Měla za to, že je námořník. Z toho utajeného milostného vzplanutí se narodila krásná mulatka, která se svou matkou sdílela nejen příjemné, ale také život v nedostatku.

Yolanda Valdésová prodávala na ulici losy a smaženou zeleninu s masem, pracovala jako posluhovačka v domácnosti i číšnice v baru ve středu města. Nakonec zůstala doma, starala se o svého vnuka, útrpně snášela artritidu a lamentovala nad tím, že namísto

chlapce porodila dceru. Bylo jí teprve čtyřicet, ale vypadala málem jako stařena.

Doña Yolanda při svých milostných avantýrách ještě dvakrát otěhotněla. V obou případech čekala chlapce. Naneštěstí se jeden z nich narodil mrtvý a druhý zemřel jen několik málo dní po porodu. Yolanda Valdésová říkávala, že ženy v její rodině jsou prokleté. Jako by na nich ulpíval nějaký zvláštní druh kletby, která je uvrhne do samoty, když to nejméně čekají. Jako by snad opuštěnost byla jejich nevyhnutelným osudem.

Karen vzpomíná na nedělní mše v sedm hodin ráno i na zpěv kanárek, který ji probouzel ze spaní. Vybavuje si ještě nedovařenou polévku z rybích hlav, jejich hladkou kůži i mdlý, bíle svítící pohled, který se objevil, když je matka nechala ve vodě příliš dlouho. Postupem času se pro mě rituál, při kterém jsme se s Karen zavíraly v masážní kabině v Domě krásy, její kartagenský přízvuk i pevný a jemný dotek jejích rukou staly potřebou stejně naléhavou jako utišení hladu. Byly jsme samy, obklopeny jen Kareniným mládím.

Od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřila, jsem toužila poznat ji blíže. Opatrně jsem jí kladla otázky, zatímco mi bříšky prstů přejížděla po zádech. Tak jsem se dozvěděla, že Karen přijela do Bogoty během léta, v lednu roku 2013. Zpočátku se usadila v ulici Suba

ve čtvrti Corinto, kde jedna rodina pronajímala malý byt s koupelnou a kuchyní, a to za tři sta tisíc pesos včetně služeb. Karen pracovala za minimální mzdu. Na konci měsíce jí nezbyvalo jediné peso navíc, takže ani nemohla posílat peníze domů. Ta čtvrt' byla navíc nebezpečná a Karen žila ve strachu. Toho rána, kdy nějaký opilec střílel na lidi, kteří zrovna na veřejném prostranství něco oslavovali, se Karen rozhodla najít si jiné bydlení.

Odstěhovala se na jih města, do čtvrti Santa Lucía, blízko třídy Caracas. Což znamenalo, že do práce musela dojíždět přes celé město.

Když jí jedna kolegyně řekla, že v luxusním estetickém centru na severu města hledají kosmetičku, Karen se podařilo domluvit si tam pohovor. Byl začátek dubna a město se utápělo v přívalech deště. Karen bydlela na nové adrese teprve několik týdnů a měla takové tušení, že déšť by s sebou mohl přinést lepší časy.

Dům krásy se nachází v lepší čtvrti zvané Zona Rosa. Bílá budova už zvenčí navozuje pocit čistoty a elegance. Snoubí v sobě neposkvřněnost zubní kliniky s atmosférou luxusního módního butiku. Když projdete skleněnými dveřmi dovnitř, ocitnete se v království žen. Recepční sedící za pultíkem vás obdaří dokonalým úsměvem. V přízemí je prodejna, v níž několik pečlivě učesaných, nalíčených a usměvavých zaměstnankyň v uniformách nabízí

krémy, stíny a řasenky nejdražších značek. Na stolečku v čekárně se kupí stohy časopisů.

Karen si vzpomíná, že do salonu poprvé přišla pátého dubna okolo půl dvanácté dopoledne. Jakmile překročila práh skleněných dveří, obklopila ji vůně vanilky, mandlí, růžové vody, laku, šamponu a levandule.

Recepční, kterou ještě bude mít příležitost lépe poznat, jí připadala jako panenka z porcelánu. Měla zvednutý nosík, velké oči a třeshňové rty. Jakou rtěnku asi používá? přemítala Karen cestou do čekárny.

V zadní části místnosti se nachází velké zrcadlo a dvě kadeřnická křesla. Několik žen se tam věnuje depilaci obočí, líčení a předvádění různých přípravků. Všechny na sobě mají světle modré kalhoty a stejně barevnou blůzku s krátkým rukávem. Vypadají tak trochu jako zdravotní sestřičky, ale na rozdíl od nich jsou perfektně učesané a nalíčené, mají dokonalou manikúru a vosí pasy. Jedna z nich je krásně opálená. Na jmenovce připnuté na blůzce stojí její jméno: Susana.

Uklízečka také nosí modrou uniformu, ale výrazně tmavší barvy. Přiblíží se ke Karen a nabídne jí ovocný čaj. Karen přijme. Všimne si, že právě dorazila popová zpěvačka Rika. Je snědá a sexy. Její opálení by jí mohl každý závidět. Pravděpodobně je starší, než vypadá. Ve vlasech má jako čelenku usazené sluneční brýle, na každém prstu zlatý kroužek a kolem

zápěstí spoustu náramků. Stejně jako ostatní se nejprve ohlásí na recepci a poté se s časopisem v ruce posadí vedle Karen.

„Doňa Josefina vás očekává, můžete jít dál,“ ohlásí recepční.

„Děkuji,“ odpoví Karen. Snaží se přitom o pečlivou výslovnost, aby skryla svůj kartagenský přízvuk.

Vystoupá po točitém schodišti. Prochází první patro a pokračuje do druhého. Po pravé straně míjí čtyři místa na manikúru a tři na řasy. Uprostřed místnosti jsou čtyři kabiny. Vlevo, úplně na konci chodby, se nachází kancelář Josefiny de Brigardové. Karen zevnitř uslyší hlas, který ji zve dál. Přiblíží se k otevřeným dveřím. V příjemné místnosti se střešními okny, z nichž se nabízí krásný výhled na prosluněné ráno, ji přivítá decentně nalíčená žena neurčitého věku. Má na sobě kalhoty barvy khaki, béžovou blůzku a na nohou lodičky na nízkém podpatku. Na krku jí visí perlový náhrdelník.

„Posadte se,“ přivítá ji vážně.

Doňa Josefina pozoruje, jak Karen kráčí až k židli postavené z druhé strany jediného psacího stolu v místnosti. Temně zelenýma očima si Karen prohlédne od hlavy až k patě a lehce přitom nadzvedne obočí.

Potom se jí zadívá přímo do očí a Karen skloní hlavu.

„Ukažte mi ruce,“ vyzve ji.

Karen natáhne ruce a na chvilku si připadá jako malá holka na základní škole. Ale doña Josefina nevytáhne pravítko, aby ji potrestala. Chvilku podrží Kareninu dlaň ve své, nasadí si brýle a zkoumavě si ji prohlíží. Potom se zaměří i na levou dlaň a požádá Karen, aby se posadila.

Sama však přechází po místnosti. Kdybych měla v jejím věku takovou figuru, taky bych si nesedala, pomyslí si Karen.

„Víte, jak dlouho Dům krásy funguje?“

„Dvacet let?“

„Čtyřicet pět. Když jsem Dům krásy otevřela, už byly na světě mé tři děti. A dnes jsem prababička.“

Karen se zadívá na pas doni Josefiny, jemně obepnutý páskem z hadí kůže. Světle růžový lak na nehty. Mandlové oči, vystouplé lícní kosti připomínající perleťově bledý opál. Žena, která před ní stojí, by klidně mohla být filmovou hvězdou.

„Dům krásy a moje rodina jsou všechno, co mám. Takže mám vysoké nároky a nejsem zvyklá dělat kompromisy.“

„Rozumím,“ odpoví Karen.

„Ano, drahoušku, zdá se, že chápeš rychle. Proč jsi vyměnila prestižní salon v Kartageně za obyčejný v Bogotě?“

„Protože v Bogotě si vydělám víc než doma, nebo jsem si to aspoň myslela, když jsem z Kartageny odjížděla.“

„Vždycky jde o peníze...“

„Mám čtyřletého chlapečka.“

„To máte všechny.“

„Čtyřleté?“ vyhrkne Karen.

„Vidím, že smysl pro humor vám nechybí,“ řekne doña Josefina a vrátí se ke strohému zdvořilostnímu vykání.

„Tohle je místo pro diskrétní ženy, které berou svou práci vážně a jsou ochotné pracovat dvanáct hodin denně. Musí své práci rozumět a chápat, že krása vyžaduje bezvýhradně profesionální přístup. Vidím, že v sobě máte kus elegance, a jsem si jistá, že se vám tady může dařit velmi dobře. Však uvidíte sama. Naše klientky jsou bohaté, některé dokonce velmi bohaté, ale často mají velice nízké sebevědomí. Všechny se bojíme a s věkem náš strach ještě narůstá. Proto tady u nás v Domě krásy musíme nejen odvádět profesionální práci, ale také musíme být vstřícné a empatické. Našim klientkám je třeba pozorně naslouchat.“

„Rozumím,“ odpoví Karen automaticky.

„Ovšemže nerozumíte, holčičko. Jste ještě moc mladá, abyste tomu mohla rozumět.“

Karen mlčí.

„Tak tedy, jak už jsem naznačila, svým klientkám zásadně neodporujeme. Pokud si budou chtít povídat, budete si s nimi povídat, pokud budou chtít mlčet, budete mlčet. Nikdy to nesmíte být vy, kdo začne rozhovor. Žádat klientky o spropitné či jakoukoliv laskavost je důvodem k okamžitému propuštění, stejně jako soukromé hovory a esemesky v pracovní době. Vzdálit se z Domu krásy bez dovolení je důvodem k okamžitému propuštění, rovněž tak vynášení pracovních pomůcek mimo budovu. Nárok na dovolenou vzniká po prvním odpracovaném roce, důchodové a zdravotní pojištění si hradíte sama. Během dovolené nemáte nárok na mzdu. Dovolená nesmí překročit dva týdny, a to včetně státních svátků. Veškeré pracovní pomůcky jako pilníky, stěrky, krémy, oleje a tak dále si hradíte sama.“

„Můžu se zeptat, jaký je plat?“

„Přijde na to. Z každé vykonané procedury dostaneš čtyřicet procent. Pokud budeš dobrá a získáš hodně klientek, za několik měsíců by sis mohla vydělávat kolem milionu pesos, samozřejmě včetně spropitného.“

„Beru to.“

Doña Josefina se usměje.

„Ne tak rychle, drahoušku, dneska odpoledne mám ještě další dva pohovory.“

Karen zaujalo, jak rychle a plynule tak elegantní dáma, jakou byla doña Josefina, dokázala přecházet

z odtažitého vykání na osobnější tykání. Jako by ne-
respektovala žádná pravidla.

„Jenom vám chci říct, že mám o tu práci opravdu
velký zájem,“ dodala Karen, přičemž se rozhodla ra-
ději držet vykání.

„Během několika dní se ti ozveme.“

Karen už byla na odchodu, ale doña Josefina ji ješ-
tě zadržela.

„Kdyby se snad někomu nelíbil tvůj pobřežní pří-
zvuk, tak si ho nevsímej. Nikdo v téhle zemi, ani
v žádné jiné, nemá rád, jak mluvíme my v Bogotě.“

Týden nato už byla Karen součástí Domu krásy.
„Kdyby mě dali na úpravu obočí, líčení a řasy, tak bych
bývala musela soutěžit se Susanou,“ řekla mi tehdy.
Každá z nich ale měla jiné silné stránky, a tak se Ka-
ren brzy stala královnou druhého poschodí. Byla jí
přidělena kabinka číslo tři, ve které prováděla čistě-
ní obličejů, masáže a depilaci. Zjistila, že když bogot-
ské ženy požadovaly úplnou depilaci, téměř nikdy to
nebylo z vlastního rozhodnutí. Přicházely, protože si
to přál jejich manžel, přítel nebo milenec. Karen mi
vyprávěla o svých klientkách i o kolegyních z Domu
krásy. A tak se stalo, že při jednom z našich rozhovo-
rů zmínila i jméno Sabriny Guzmánové.

Karen ví přesně, kdo má na boku mateřské zna-
ménko, koho trápí křečové žíly, kdo komu nasazu-
je parohy, kdo pojedje na svátky do Miami, kdo má